

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: ST. LAURENTIUS

Citation: Møller, Poul Martin: "ST. LAURENTIUS", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 13.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid56239/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

ST. LAURENTIUS

Bonden beder med liden Ro,
Naar Regnen slaar paa hans Hue;
Naar Taaen er kold og Ryggen vaad,
Kun lidet hans Tanke due.

Det var St. Laurentius,
Han agter en Kirke bygge;
Thi ganger han ud paa den brede Vej
Med Tiggerposen paa Rygge.

Ganger han ud paa den brede Vej
Alt med sin Fattigmandspose;
Hans Øjne de vare som Alterlys,
Hans Kind den var som en Rose.

Det var den hellige Herrens Mand,
Han sankede Guldet røde.
Hans Sko var reven, hans Fod var hoven,
Det gjorde ham megen Møde.

Han samlede møgde Guld og Sølv
Alt paa de riges Trapper;
Men aldrig han ejed en Kjortel ny,
Han gaar i de gamle Kapper.

Han drikker stedse det klare Vand
Og aldrig Vinen saa rød;
Thi besken Eddike Kristus drak
I sin uskyldige Død.

Og aldrig han tager ved anden Mad
End Stodderbrød, det sorte;
Hunden river hans bare Skind
Alt for de rige Mænds Porte.

Men da han langer til Lundeby,
Hans Tiggerpose var fuld;
Og aldrig et Lem han røre kunde,
Saa mødig han falder om Kuld.

Han tingede kunstige Mestere,
De skulde den Kirke rejse;
Muren skulde være rød og tyk,
Med Taarne skulde den knejse.

Ørnen flyver i vildene Luft,
Han kan sine Vinger strække;
Det mente han St. Laurentius,
De Taarne skulde ham række.

Den Muldvarp kravler i dyben Muld,
Hvor Snuden den kan bunde;
Der vilde han St. Laurentius,
Den Sten skulde Kirken grunde.

De Mestere mure den lange Dag
Alt udi den bare Skjorte;
Men hver den Sten, de mure ved Dag,
Den var om Natten borte.

Om Morgenen laa baade Kalk og Sten
Vidt om paa den grønne Hede;
Sligt gjordes af alle de Trolde smaa
Og alle de Kæmper lede.

Laurentius vaager ved Midienat,
Hans Tanker løbe saa vide;
Det var da den sorte Trolde,
Han stander ved Munkens Side:

»Hør du mig, St. Laurentius,
Den Kirke jeg bygger paa Slette,
Vil du mig goden Murerløn
Med Haand og Mund forjætte.

Og du skal give mig Sol og Maane,
Dertil dine Øjne baade,
Eller du skal sige mig, hvo jeg er,
Mit Navn det være din Gaade.«

Det var St. Laurentius,
Han nikker med Hovedet brat;
Det var da den sorte Trold,
Han bygger en Kirke ved Nat.

For St. Laurentii venstre Øje
Tilmed for hviden Maane
Han bygger et langt og prægtigt Taarn,
Det synes i hele Skaane.

For St. Laurentii højre Syn
Og for den røde Sol
Han bygger et andet Kæmpetaarn,
Det synes ved Nørrepol.

Laurentius den Morgenstund
Staar glad for gyldne Alter;
Der drikker han af den hellige Kalk
Og synger en dejlig Psalter.

Men dengang Solen han gik ned,
Og Mørket det drev paa,
Da monne den Herre saa sørgendes
Paa Marken ene gaa.

»Hvor skulde jeg hitte det Troldenavn,
Naar jeg det aldrig vidste?
Jeg visselig maa mine Øjne to
I Nat til Troldene miste.

O, Skade for mit gamle Syn,
Som ej jeg kan bevare;
Men allermest for Sol og Maane,
De skinne begge saa klare.«

Den Herre lagde sig ned og bad
Alt paa den grønne Høj,
Da hørte han i Højen brat
En Puslen og en Støj.

Det var det arrige Troldebarn,
Saa saare hans Øjne runde,
Og Moderen ganger op og ned
Og tysser ham, som hun kunde.

»Slaa dig til Taals, min rare Glut!
Du lade Graaden fare,
Nu kommer Find med Sol og Maane,
Med Kristmands Øjne klare.«

Og det var St. Laurentius,
Han bliver saa glad til Mode,
Frelst var Sol, og frelst var Maane,
Dertil hans Øjne gode.

Thi da den lede Troldemand
Ad Hjemmet monne lakke,
Han siger: »Du være velkommen, Find!
Alt i din egen Bakke.«

Og det var da den lede Trold,
Han skreg i Højen inde,
Og skrige gjorde det lidet Barn
Tilmed den lede Kvinde.

Trolden havde saa dybt under Muld
De krogede Lønnegange,
Der tager han til, med Barn og Viv,
Saa skyndelig at gange.

Og da de under Kirken kom,
Da dukker han op sin Pande,
Da monne han med Barn og Viv
Paa Kirkegulvet stande.

Da griber han om den Støtte stærk,
Og det med megen Harme,
At knuse den Kirke, det var hans Agt,
Med sine Helvedes Arme.

Da kunde han aldrig røre et Lem,
Og aldrig Benet flytte;
Han staar, en Kamp, i denne Stund
Ved Lundakirkens Støtte.

Løser hans Kvinde sit lange Haar,
Hendes Lokker i Gulvet rinde,
Og om en Stolpe, tyk og stærk,
Det Baand hun monne vinde.

Da blev hun Sten i samme Stund,
Og Sten blev hendes Unge;
Der staar hun med sit Hovedbaand,
Naar Folk i Kirken sjunge.